

תיאטרון
באר-שבע
המקום השלישי

למה לא באת לפני המלחמה

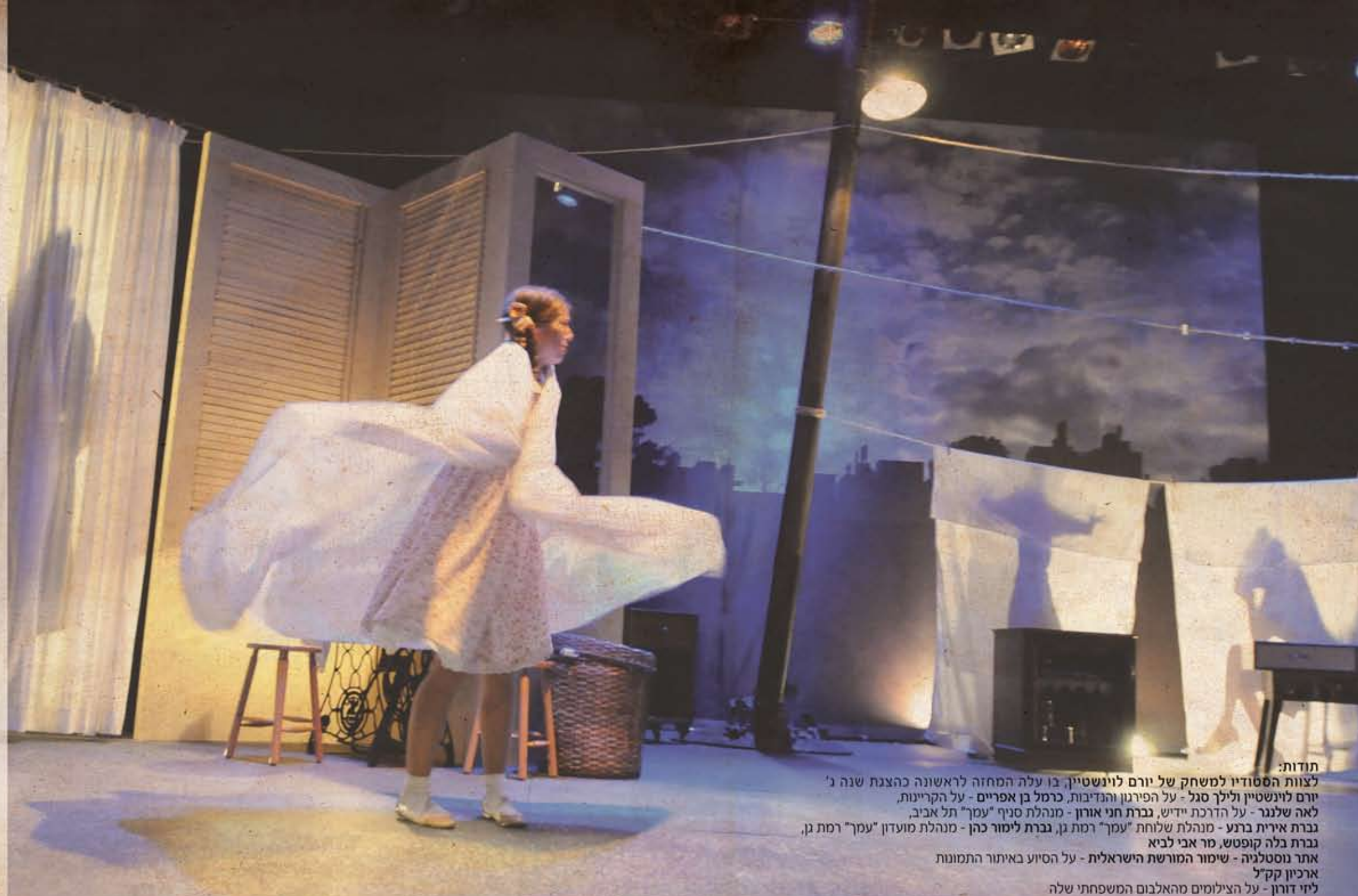
מחזה מקורי מאת עינת ברונובסקי
על פי ספרה של ליזי דורון
בימוי: חגית רכבי-ניקוליבסקי

**שחקני תיאטרון באר שבע
לשנת 2012 (לפי סדר הא"ב):**

- אבישר עידן
- אבנת גלעד
- אדרת קובי
- אופיר אלון
- איסרליש דני
- איתן יעל
- אלון גיא
- אלוני מיכאל
- אלפי-אהרון גורי
- אסרסאי רותי
- בוימולד-איזנברג אפרת
- ביטרמן רון
- בן אבו מורן
- בסון ליאור
- ברובינסקי ירון
- ברנד מיכל
- גולן שירי
- וינברג מיכל
- וייס ארז
- זגורי אורי
- זוהר עופר
- זמר אביב
- חורי ציון
- טובי יונת
- טויטו חלי
- יהודאי אוהד
- ילינק מיטל
- כהן אורן
- כהן מוריס
- כרמי יובל
- לואל גיא
- מנשהרוב איציק
- מסינגר רמה
- מרשק יוסי
- סביר לורן
- סידליק אדר
- פוקס סיגלית
- פורטל יקיר
- פסטרנק אביטל
- פרידמן ולדימיר
- פז בוגנים יונתן
- צברי יוסי
- צרויה נילי
- צ'רצ'י יונתן
- קדר אמיתי
- קוצ'ר נדיה
- קריאף אמיר
- קשת רותם
- רייך ירמי
- שויף מרינה
- שטראוס זוהר
- שירום מירב
- שלאכטמן טל
- תדהר אביהוד

• בוגרי בית ספר למשחק גודמן

תודות:
לצוות הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, בו עלת המחזה לראשונה כהצגת שנה נ' יורם לוינשטיין ולייך סגל - על הפירגון והנדיבות, כרמל בן אפריים - על הקרינות, לאה שלנגר - על הדרכת יידיש, גברת חני אורון - מנהלת סניף "עמך" תל אביב, גברת אירית ברנע - מנהלת שלוחת "עמך" רמת גן, גברת לימור כהן - מנהלת מועדון "עמך" רמת גן, גברת בלה קופטש, מר אבי לביא
אתר נוסטלגיה - שימור המורשת הישראלית - על הסיוע באיתור התמונות ארכיון קק"ל
ליזי דורון - על הצילומים מהאלבום המשפחתי שלה

מחזה מקורי מאת עינת ברנובסקי
על פי ספרה של ליזי דורון
בימוי: חגית רכבי-ניקוליבסקי
תפאורה: סבטלנה ברנג
תלבושות: יהודית אהרון
תאורה: עדי שימרוני
מוזיקה מקורית ועריכה מוזיקלית: שי בן יעקב
עוץ מוזיקלי תקופתי: ערן ליטוין
תנועה: עמית זמיר

שחקנים (לפי סדר הופעתם):
שירי גולן - הלנה
יעל איתן - ליזי
אביטל פסטרנק - איטה
מיכל ברנד - זושיה
סיגלית פוקס - גיטה
מיכל וינברג - פאני
דני איסרליש - אוריאל, דוור, רב, מרק 1
יובל כרמי - שאלתיאל, דיור, מרק 2, ויארנ'ו
אביהוד תדהר - גדי
רותם קשת - כרמלה

מנהל ייצור: יואב מהרבני
מנהל הצגה: איציק קריספיין
מנהל טכני: אבי קובני
מנהל במה: אלי יורם
עוזרת במאי: דניז אטרקצ'י
תפעול תאורה: שמואל מור, גבי פרידריך
תפעול סאונד: אופיר ספיר, ניר רובין
רקווזיטור: אריה לוצאטו
מלבישה: לריטה מנירוב
פאניתי: רעיסה פודלובה
ייצור אביזרים: אהובה ארז
בניית תפאורה: "תיאטרונת"
תפירת תלבושות: "תפור עלייך" והלנה ניסנון
הפקת ועריכת תכנייה: איילת בראל
עיצוב תכנייה: סטודיו יוכי לנג
צילום תכנייה: רינת הלון
צילום וידאו: ערוץ נוסף
הפקות דפוס: דפוס דימונה
הובלות: משה צמח, המוביל הדרומי צביקה
משך ההצגה: כשעה וארבעים דקות
הצגה ראשונה: 12/11/11

בחסות:
משרד התרבות והספורט
עיריית באר-שבע
הרשות לפיתוח הנגב
המשכן לאמנויות הבמה באר שבע
שד' יצחק רגר 41 באר-שבע
טל: 08-6266444

"למה היא בוכה? על מה שהיה ואין, בעיקר על מה שיכול היה להיות ולא יהיה"

על המחזה

מחזה ישראלי חדש, המבוסס על ספרה הביוגרפי עטור השבחים של ליזי דורון: "למה לא באת לפני המלחמה". הספר תורגם לעשר שפות וזכה בפרסים בארץ ובעולם.
 המחזה מספר את סיפור ילדותה והתבגרותה של אליזבת (ליזי), בת להלנה, אם חד הורית ניצולת שואה, בתל אביב של שנות ה-60, והוא עוסק בשתיקת הניצולים מנקודת מבטם של ילדי הדור השני.
 דרך תחנות התבגרותה של אליזבת הצברית בשכונה התל אביבית הקטנה על שלל טיפוסיה, נפרשים היחסים הטעונים בין הבת לבין אמה הלנה.
 בשילוב של חמלה והומור שחור, מביא המחזה את החוויה הישראלית המוכרת של משפחה, בית-ספר, בת-מצווה, תיכון וצבא, כפי שהיא נתפסת על ידי הלנה העקשנית, חריפת השכל והלשון, המערבת מציאות ודמיון, ושכנותיה, כולן ניצולות שואה, המבקשות להתאקלם בחברה הישראלית ולהתמודד עם זיכרונות וסודות מהעבר.

דבר הסופרת

אני לא בטוחה שאימא שלי הייתה מרוצה לככב על במות לחשוף את אותם דברים שחוויתי בילדותי, חוויות שנחוו בחדרי חדרים של הבית והלב.
 אבל ככה זה אחרי מות... כתבתי את חומרי חיי וסודותיי, בחזרות הרגשתי שהמשחק יותר מהטקסט הכתוב נותן לי אפשרות להתבונן באירועים, לגעת ברגעים שהיו.

העמדה על הבמה הביאה אותי לשאול האם כך היה האומנם ואילו.

אילו יכולתי לשנות פה ושם אירועים כמו שעשתה עינת ברונובסקי בהפיכת הסיפור שלי למחזה או כמו שעושה חגית רכבי ניקוליבסקי בבימוי.
 אילו רק ניתן לשנות...
 אילו שירי גולן הייתה באמת אמא שלי, אילו הייתי אני יעל איתן שהיא אני.

יש קסם וריגוש גדול באופציה שכזאת זו שמאפשרת לראות את הסיפור שלי, את זיכרונותיי ורגשותיי באור שונה, לראותה בעיני אחרים, בפרספקטיבה של זמן. המציאות הרי פנים רבות לה. המציאות של הבמה היא אחת מהן. המציאות הזאת ובטח כשהיא נשענת על חומרים ביוראפיים היא חסד.

בניו לביני אני עדיין מהרהרת האם אלה אכן היו חיי? האם חיי על הבמה מוצלחים יותר מאלה שהיו?
 יודעת שגם ההצגה הזו תהיה בסופו של דבר חלק מחיי, חלק מהביוגרפיה שלי.
 ולא נותר לי אלא להודות לרפי ניב ולכל צוות התיאטרון על זכות ועל ההתרגשות ועל האפשרות על כל אלה אני אסירת תודה.

ליזי דורון

דבר המחזאית

ליזי דורון ואני עומדות במטבח ביתה. מהחלון רואים את שדה התעופה שדה דוב.
 וליזי אומרת - טוב שיש שדה תעופה ליד הבית.
 ואני עונה - העיקר שלא רכבת.

ואז ליזי אומרת - זה בדיוק היה ההומור של הלנה. ליזי אף פעם לא קוראת לה אמא, רק הלנה, למה? ואז בשבריר שנייה אני מבינה, מבינה לעומק. מעולם לא הכרתי את הלנה אבל אני כבר קשורה אליה. אני קשורה לאישה הזאת שאחרי המשפט הראשון שהיא אומרת כולם בטוחים שהיא מטורפת אבל אחרי המשפט השני מבינים שהיא מבריקה. אני מבינה את השחור והאור שנשמטה. ואני רואה מולי את הילדה אליזבת. ילדה אבודה שגדלה בשתיקה.

איך זה קרה? אין לי הסבר.
 אופ! אין לי ברירה, אני חייבת לכתוב את המחזה הזה.

עינת ברונובסקי

דבר הבימאית

למרות שלרבים מהמחזות שכתבתי ו/או ביימתי הייתה נגיעה לחומרים הלקוחים מההיסטוריה של העם היהודי במאה וחמישים השנים האחרונות, אף פעם לא התמודדתי עם יצירה שנוגעת בשואה. בהרבה מקרים העיסוק הקולנועי והבימתי בשואה מוזיל את החוויה וקשה מאוד לא ליפול לסמלים וקלישאות ולעיתים אף לסוג של פורנוגרפיה אמנותית.

מצפייה בהצגות ובסרטים העוסקים בשואה, למדתי שהחוויות העזות ביותר נגרמות דווקא על ידי יצירות שנגעו בשואה באופן עקיף ומרומז.

נדמה לי כי המחזה "למה לא באת לפני המלחמה", שנכתב על ידי עינת ברונובסקי על פי ספרה של ליזי דורון, הוא כזה. דרך סיפור התבגרותה של ליזי, שנולדה וגדלה בתל אביב אבל חיה בצל הזיכרונות הכואבים והעולם האבוד והמחור של אמה וחברותיה הניצולות, מחלחלת אימת השואה גם אל הצופים. הסודות מתגלים לאט, ברמז, בעדינות, חלקם מתגלים רק למחצה, והגלוי גורם לסמוי להיות עוצמתי ונוגע.

"למה לא באת לפני המלחמה?" - מאשים את הלנה - מרק מיצמכר, קרוב משפחה שלה מקרקוב, שעלה לפני המלחמה. אני עצמי גדלתי בשנות ה-60 בגבעתיים לא רחוק משכונת ביצרון, היכן שגרה אליזבת-ליזי.

הורי הגיעו לארץ לפני המלחמה. לא היה לי מושג על החוויות המסויטות שילדים בני גילי, בניס ובנות להורים שבאו מ"שם" עוברים.

היום אני סוגרת מעגל - הילדה שהייתי, לומדת להכיר את הילדה ליזי.

חגית רכבי-ניקוליבסקי

"בכל יום אני נאבקת מחדש להאמין בו, כי אם לא אז מה כבר נשאר לי"

"ייעוד הילדים לתפקיד 'נר הזיכרון'"

מתוך ספרה 'נושאי החותם' של החוקרת והפסיכותרפיסטית דינה ורדי

חוקרי שואה רבים חוזרים ומדגישים שחוד החנית של המלחמה שניהלו הנאצים נגד העם היהודי כוון נגד המשך קיומו, כלומר נגד פוטנציאל ההתרבות וההולדה שלו. ולכן אין זה מפליא שניצולים רבים ראו בהקמת משפחות חדשות תגובה על מרכיב מרכזי זה בתכניתם של הנאצים. מליון וחצי ילדים יהודים נרצחו בשואה; עתה, עם השחרור, נהפכה הולדת ילדים חדשים לסמל הניצחון על הנאצים. הדור של 1946 הגיח לעולם חי-מת, להורים מלאי תחושות בלבול וסתירות פנימיות, אשר למרות הריק העצום שהיו שרויים בו לא יכלו שלא להיתפס לתחושה מסוימת של אופוריה על הנס שבעצם הישרדותם. הקיום הפיזי הממשי כל כך של התינוקות שנולדו היה בכוחו להפיץ אור כלשהו בלב התווה ובוהו. על הילדים הרכים הללו הוטל לשמש עוגן הצלה לנפשם הטרופה של הוריהם. אך לא רק עוגן הצלה ראו הניצולים בילדיהם, אלא גם תוכן חדש לחייהם. שהרי, אלמלא יכלו לראות בילדיהם החדשים המשך ליקיריהם שאבדו, היו כל סבלותיהם ומאמצייהם לשרוד נעשים בעיניהם קרבן חנם. ההנחה שהציפיות הללו של ההורים הניצולים ילכו וייעלמו במרוצת הזמן לא התאמתה. לא רק שלא נעלמו, אלא שהלכו ונעשו תובעניות וקיצוניות בעוצמתן. ברוקס (1), המסכים עם התיזה הזו, מוסיף עם זאת שמתצפיותיו על משפחות ניצולים שטיפל בהן למד כי ההורה הניצול מנסה לבנות מחדש, דרך ילדיו את תחושת זהותו. על ידי התייחסות לילדים כאל מעין שלוחה של עצמם, ההורים מספקים את צורכיהם הפנימיים לזהות ולהזדהות, אלא שבכך הם מונעים מין הילדים את היכולת לאינדיווידואליזציה וליצירת זהות ייחודית. תפקידו העיקרי של השעיר לעזאזל במשפחות רגילות הוא ניקוז הקונפליקטים האינטרה פסיכיים ואינטרה פרסונאליים השוררים במערכת היחסים המשפחתית, ואילו במשפחות הניצולים אין תפקיד זה אלא חלק ממכלול המשימות המוטלות על השעיר לעזאזל. שכן לא די שעליו למלא חלל רגשי עצום, אלא שמוטל עליו גם לבנות לבדו את המשכה של ההיסטוריה המשפחתית כולה, ובתוך כך ליצור קשר סמוי עם האובייקטים שנספו בשואה. לפיכך, בשל משמעותו המיוחדת של התפקיד שהילד נבחר למלא, אין הכינוי שעיר לעזאזל הולם אותו ומוטב לכנותו "נר זיכרון" (2) מוצא עוד במחקריו כי ל"נרות הזיכרון" רגישות תרבותית רבה יותר מאשר לאנשי קבוצות הביקורת, וכי הם מתחשבים יותר ברגשות הוריהם; רגישותם התרבותית באה לידי ביטוי במיוחד בכל הנוגע לשואה.

המטען הרגשי המקופל בעברה של המשפחה וביקריה שנספו בשואה הוא היסוד האינטימי והיקר ביותר בנפשם של ההורים הניצולים; ולכן "נרות הזיכרון" עצמם נעשים בסופו של דבר לנושאי אהבתם החדשים של ההורים, ממלאי מקום יקרים עד מאוד, שהפרידה מהם קשה ביותר. אין זה מפליא אפוא שהבנים והבנות הללו, החשים את מקומם המיוחד בתוך משפחתם ואת ערכם עבור הוריהם, אף הם מתקשים מאוד, בסופו של דבר, להינתק מעל הוריהם ולהשתחרר מתפקידם הקשה.

אין לשכוח ש"נר הזיכרון" נושא בתפקיד הרגיל של השעיר לעזאזל - כלומר מנקז את הקונפליקטים הבלתי פתורים והלא מודעים של ההורים - ובו בזמן משמש חוליה מקשרת בין ההורים הניצולים לבין הוריהם ואחיהם שנספו ועברם שנכחד. בשל האמביוולנטיות של התפקיד, או משום ההדדיות הרגשית הנובעת ממנה, אין "נר הזיכרון" מרגיש דחוי במשפחתו אלא אהוד ומיוחד.

מרים: "יש לי חלום חוזר שנזכרתי בו עכשיו. בחלום ישנה אונייה ועליה כל המשפחה הרחבה שכולה כבר נספתה, כולל הורי ואחי, אבל על החוף ישנם חיילי ס.ס. שלא נותנים לאנשים לרדת מסיפון האונייה, והם בסכנת חיים. אני קופצת מהאונייה ושוחה ושוחה כל הלילה בשביל למצוא דרך להציל אותם. אני מצליחה להערים על אנשי ה-ס.ס. ולעלות לחוף בסכנת מוות, ומצליחה בסופו של דבר להציל חלק מהם. זה חלום שחוזר, אבל הוא די מתאים להרגשה שלי במשפחה. אחי נשוי וחי באושר, יש לו ארבעה ילדים והוא יושב לו בשקט ביומיום שלו, אבל בחלום על האונייה מי שלחוצה נורא וחייבת לעשות משהו כדי להציל, זו אני. כל השנים, כל החיים, זה היה התפקיד שלי בבית. כשאחי בילדותו היה מאחר לחזור מהים ואמא היתה כבר נכנסת לחדרת מוות, אני, הקטנה בת החמש, הייתי יורדת לחוף הים ומחפשת ומחפשת עד שהייתי מוצאת אותו ומחזירה אותו הביתה. הוא בילה בים, ואני ישבתי בבית עם אמא ועם כל החרדות שלה."

מוטיב הצלת המשפחה מתבטא בשני מישרים, במישור המציאות ובמישור הרגש. בעולם המציאות "נרות זיכרון" רבים נוטים להיחלץ לעזרת המשפחה בכל מצב שהוא לדידם בבחינת משבר או קונפליקט משפחתי, ומנסים למצוא לו פתרון. ואילו בעולם הרגש הם נוטים להעמיס את כל האחריות למצבי המשבר על כתפיהם בלבד, בלי רצון או יכולת ממשית לשתף בה את אחיותיהם ואחיהם. המוטיב של "התרת השואה" או החזרה לשואה מופיע בדבריהם של חברי הקבוצה ברמה לא מודעת וכמעט סימבולית; זהו המסר הלא מודע שהניצולים מעבירים ל"נרות הזיכרון" וכביכול מצווים עליהם: חוו את השואה והתירו אותה למעננו. יש בכך להסביר את מוטיב הצלת המשפחה - כל מצב של משבר, גם אם במציאות האובייקטיבית אינו חמור ביותר, נתפס באופן סובייקטיבי בתודעתם של "נרות הזיכרון" בתור משהו עצום מימדים, שואתי כמעט. אין זה אלא ביטוי של הצורך הכפייתי של ההורים הניצולים ושל "נרות הזיכרון", השרויים יחדיו בתוך מערכת סמביוטית אחת, לחזור אל השואה ולצאת ממנה חיים שוב ושוב. על ידי הדמיה חוזרת ונשנית זו, הם מנסים להתיר את השואה ולחשוף את רזיה. אולם החזרה הכפייתית אל השואה והיציאה ממנה אין די בהן כדי להתיר את הסבך.

1. Barocas, H&C. (1973). "Manifestations of concentration camp effects on the second generation", American Journal of Psychiatry, 130, 820-821

2. Heller, D. (1982). "Themes of culture and ancestry", Psychiatry, 45, 247-261

שיר ערש - של האחיות מלבסקי
"שלאף אין זיסער רו"
 מילים ולחן: יוסלע רוזנבלט

שן כבר אפרוחי היקר
 עצום כבר את עיניך הכשרות
 שן כבר שן
 בשקט מתוק

שן את כל הלילה
 ומעל ראשך המלאך
 עצום את עיניך

יונים, תרנגולות וציפורים
 עיזים, עגלים, כבשים ופרות
 ישנים ונחים הם עכשיו בלילה
 כמו הילדים הקטנים

שן כבר אפרוח שלי
 עצום את עיניך
 אני כבר כל כך עייפה
 שן
 שן עכשיו
 שן עכשיו ילדי
 ותנוח

איי לי לו לי לו, איי לי לו לי לו
 איי לי לו לי לו, איי לי לו לי לו
 שלאף שוין מיין טייער פייגעלע
 מאך שוין צו דיין כשר אייגעלעך
 שלאף שוין שלאף
 אין זיסער רוה
 איי לי לו לי לו לו לו

שלאף דורך די גאנצע נאכט
 איבער דיין קעפעלע מלאך'לך
 מאך שוין דיין אייגעלעך צו
 איי לי לו לי לו

טייבעלאך, הינדעלאך, פייגעלאך
 ציגעלאך, קעלבעלאך, שאף און רינדער
 שלאפען און רוען יעצט אלע ביינאכט
 ווי די קליינע קינדער

שלאף שוין מיין פייגעלע
 מאך שוין צו דיין אייגעלע
 איך בין שוין מיד אצינד
 שלאף, לו לו
 שלאף
 שלאף שוין
 שלאף האב איך דיר געזאגט בערעלע

איי לי לי לו לו
 איי לי לי לו לו
 איי לי לו לו לו
 שלאף מיין קינד
 און רוה

"הכניסה לבעלות מספרים בלבד"

קצת על הפסקול

הפרסומת "על כל לשון - ליבר תמיד ראשון" - פרסומת משנת 1961, לקפה ליבר (יורם ארבל ועדנה גורן). ליבר היה בית חרושת ליצור שוקולד, קפה וממתקים בתל אביב. הוקם על ידי ישראל ליבר בשנת 1926. המפעל היה הראשון בארץ לשווק את שוקולד המקופלת ומסטיק בזוקה. במשך שנים ליוותה את פרסומות החברה הסיסמה: "על כל לשון ליבר תמיד ראשון". בשנת 1970 התמזג בית-החרושת עם חברת עלית. השריד האחרון שנותר לבית-החרושת הם וופלים שמייצרת עלית תחת המותג "ליבר".

פרסומת לקפה עלית - "העם החליט קפה עלית" - משנת 1961. שר יורם ארבל. את הסיסמה הגו הפרסומאים אחרי סקר דעת קהל שקבע שמעל 90% מהאנשים בישראל מעדיפים את קפה עלית.

מדור לחיפוש קרובים - תוכנית רדיו שנועדה לחיפוש קרובי משפחה שנעלמו בתקופת השואה. בדרך כלל הוקראו שמות המחפשים ושמותיהם של הקרובים שאינם, מקום הימצאם הידוע האחרון וכיו"ב. בעשורים הראשונים למדינה, התוכנית היוותה עבור רבים סיכוי יחיד לאתר קרובי משפחה.

ד"ש עם שיר - תכנית רדיו פופלרית ששודרה בשנות ה-60 והסל-ב"גלי צה"ל" כל יום שישי. התוכנית נפתחה בנעימת גאז מסולסלת לחצוצרה. חיים קינן היה המגיש המיתולוגי, המאזינים היו שולחים גלויות עם ברכות לקרוביהם וחבריהם שבסיומן בקשה להשמיע שיר אהוב.

שידור הרדיו מרגע שיחרור הר הבית והכותל המערבי - הקלטה מקורית של השידור החי ההיסטורי ברדיו קול ישראל מד ביוני 1967. באדיבות קול ישראל.

אירועים - למה לא באת לפני המלחמה

- 1960 - במרץ - מפגש ראשון לאחר השואה, בין ראש ממשלת ישראל דוד בן-גוריון למנהיג גרמניה הקנצלר קונרד אדנאואר.
- 1960 - במאי - סוכני המוסד תופסים בארגנטינה את אדולף אייכמן.
- 1961 - באפריל - נפתח משפט אייכמן. החלו להישמע עדויותיהם הקשות של ניצולי השואה.
- 1961 - יוצא ספרו של ק.צטניק (יחיאל די-גור), שהיה עד מרכזי במשפט אייכמן "קראו לו פיפל".
- 1962 - במאי - בית המשפט העליון דוחה את רעורו של אדולף אייכמן על עונש המוות שנבזר עליו.
- 1962 - אדולף אייכמן מוצא להורג.
- 1962 - מחזה ישראלי חדש "ילדי הצל" מאת בן ציון תומר, מתאר את ניסיונות ההשתלבות של "ילדי טהרן" והתמודדות עם טראומת השואה.
- 1964 - במרץ - מחליטה הכנסת לכוון יחסים רשמיים עם גרמניה המערבית, חרף לחצים ומחאות של גורמים ישראליים הרואים בכינון היחסים "נורמליזציה" מוקדמת מדי, כ-20 שנה לאחר נפילת גרמניה הנאצית.
- 1965 - ביום הגשת כתב האמנה של השגריר הראשון של גרמניה המערבית בישראל מתקיימות הפגנות המוניות. יוני - פורצת מלחמת ששת הימים.

ליזי דורון - סופרת

נולדה בתל אביב, בת יחידה לזוג הורים ניצולי שואה. דורון התיימחה בגיל צעיר, עם מותו של אביה בהיותה בת שמונה. היא גדלה בשכונת "ביצרון". בגיל 18, אמה ניתקה איתה קשר משום שליזי עברה להתגורר בגולן ועבדה בנידול מנגו ורעיית צאן, בעקבות מלחמת יום כיפור, בה שימשה כמש"קית נפגעים עזבה את הגולן. דורון למדה סוציולוגיה וקרימינולוגיה במסגרת לימודי תואר ראשון באוניברסיטת בר אילן, ובלשנות באוניברסיטת ת"א, והתמקדה בפעילות אקדמית.

את הספר "למה לא באת לפני המלחמה" (1998), היא החלה לכתוב כחלק מעבודת השורשים של ביתה, היא לא רצתה לפרסם אותו, הוא היה אישי מידי לטעמה, והיא לא האמינה שמישהו ימצא בו עניין, בלחץ של האסיסטנטית שלה, הספר הגיע להוצאת לאור שונות.

עם צאת הספר, עזבה את האקדמיה ומאז התרכזה בכתיבה. דורון מקיימת מפגשים אינטנסיביים עם גרמנים בני הדור השני ומרבה במסעות ברחבי גרמניה.

עינת ברונבסקי - מחזאית

שחקנית, מחזאית, מתרגמת, דרמטורגית של הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין.

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי". בעלת תואר ראשון במדעי החיים (ביולוגיה), האוניברסיטה הפתוחה ותעודת הוראה לביולוגיה-מדע, הטכניון.

תפקידים בתיאטרון - אנה סרגייבנה אודינצוב - "אבות ובנים". השיקפה - "שרון סמו הרוצח". לילי (אמה) - "אמה ויגואר". ג'מילה - "הדרך לג'אנה". בוני - "בדידים". שרית שפיל - "לילה טובעני".

מחזות: "אמה ויגואר" על פי ספרה של אריקה פישר, "הדרך לג'אנה" בייבי ביבי" על פי מחזה של ריי ומייקל קוני. "בדידים", "סלון מיקי" על פי "מגנוליות מפלדה" מאת רוברט הרלינג, "שונאים, סיפור אהבה" על פי ספרו של יצחק בשביס זינגר. כתיבה משותפת עם טטיאנה קנליס-אולייר. "צומת וולקן" על פי סרטו של ערן ריקליס.

תרגומים מאנגלית וגרמנית - "אותו הים" פול בינרטס על פי ספרו של עמוס עוז. "הטרילוגיה הבלגרדית" - בילג'אנה סרב'אנוביץ'. "עמק המוות" - אלברט אוסטרמאייר. "כל הגברים כלבים" - ג'ו סימוןלי. "מר קולפרט" - דויד גיסלמן. "גנבים" מאת דיאה לוהר. "מיי פירסט סוני" - סטפן ביטון על פי ספרו של בני ברבש. "כל הזעם הזה" - קית' רדין. "היונים" - דויד גיסלמן. "אחרי הגשם" - סרגי בלבל.

חגית רכבי ניקוליבסקי - בימאית

בוגרת החוג לתיאטרון של אוניברסיטת ת"א. מנהלת תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער בשנים 2003-1997. מנהלת הפסטיבל הבינלאומי להצגות ילדים בחיפה 1996. יו"ר "אסיטג" ישראל - הסניף הישראלי של הארגון הבינלאומי לתיאטרון ילדים 2010-1995 וחברת הוועד המנהל העולמי של הארגון במשך שתי קדנציות

(1997-2003). כלת פרס רוזנבלום לאמנויות הבמה 2003 על תרומתה לקידום אמנות התיאטרון הילדים בישראל. כתבה, עיבדה וביימה הצגות רבות לילדים ולמבוגרים: הבימה הסטודיה הדרמטית מציגה - (סטודיו יורם לוינשטיין-הבימה) "ילד משלי", "קיבוץ L.A." (תיאטרון באר-שבע), "מישהו לרוץ איתו" (בית לסין בשיתוף בית צבי), "יונה יונה (פסטיבל עכו 96 - פרס המחזה הטוב ביותר), "הקסם של אורנה" (פרס הבמה לילדים ולנוער למחזה הטוב ביותר), "מסך הברזל", "שמוליק של זהרה" (פרס כינור דויד), "אורי", "הילדה שאני אוהב", "אהבת איתמר", "נשיקה בכיס", "הסבתא של אפרים", "פתחו את השער", "אליעזר בעל החלומות", "איזה נוער", "שיטת חנה'לה", "נשיקה בכיס", "הפיצוץ ברחוב אהלן, (תיאטרון אורנה פורת), "קרשינדו", "אליפים" (פרס ההצגה הטובה ביותר לנוער), "המאוהב מכיתה וו" (תיאטרון המדייטק) ועוד.

לטלוויזיה: יוצרת ובמאית הפינה "על הברזלים" בטלוויזיה הלימודית, מגישת פינה על תיאטרון בתוכנית "זהו זה". כתבה תסריטים ל"זהו זה", "עניין של זמן", "ארץ מולדת", "קשר משפחתי", "אנשים במילואים".

"כתוב גם 'לא תרצה', אז מה? לא רצחו?
או שזאת פריבילגיה של גויים?"

ערן ליטוין - יעוץ מוסיקלי תקופתי

אוצר תערוכות ועורך מוזיקה בקול-ישראל. יועץ של מגוון ארועי תרבות, בידור ותכניות טלוויזיה והצגות. מנהל אומנותי ויועץ מוסיקלי בפרוייקטים העוסקים בהווי ובזכרון התרבותי הארץ-ישראלי הקולקטיבי. אצר את תערוכות 'אתא' במוזיאון ארץ-ישראל, 'אלהמברה' בניין אלהמברה ביפו, 'ירושלים בקריקטורה' במוזיאון מגדל דוד, 'השנה שהיתה' במוזיאון הקומיקס בחולון, 33.3 - תקליטים ישראליים-שריטות מקומיות. ייעוץ מוסיקלי והיסטורי בהקמת תערוכת הקבע במוזיאון העיר תל אביב. עריכה וייעוץ מוסיקלי לתכניות טלוויזיה: סרט תיעודי בן שלושה פרקים בהפקת מודי בר-און וענת זלצר לרגל חגיגות 100 שנה לת"א, ייעוץ מוסיקלי לסרט תיעודי בהפקת מודי בר-און וענת זלצר אודות האדריכל רם כרמי. ייעוץ מוסיקלי להצגות: 'שמו הולך לפניו' ו'הכתובה' (הקאמרי).

דניז אטרקצי' - עוזרת בימאית

בוגרת לימודי בימוי 'תיאטרון החדר', קמרה אובסקורה, במסלול פרוזה ותסריטאות, ביכורי העיתים - לימודי בימוי והדרכת משחק בחינוך בלתי פורמאלי ובית הספר לכתובת דרמה, לימודי מחזאות. עבדה כמנהלת הצגה, עזרת במאי ומפיקה בפועל בשלל הפקות. עבדה בבית ספר לאמנויות הבמה בית צבי (2006-2007) ומדיטק חולון (2008-2011). הפקות: תיאטרון תמונע, הבימה, טלית הפקות, קרן אור הפקות, צוותא, תיאטרון תל אביב, אשד הפקות, הפקות בחברות פרטיות, קופרודוקציות בינלאומיות ועוד. עוזרת במאי בתיאטרון באר-שבע בהצגות: 'קומפני', 'שחק אותה סם' ו'בוגד'.

יהודית אהרון - מעצבת התלבושות

ילדת ליטא. בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, ביה"ס לאמנות בוילנה וביה"ס לציור של פרופסור אירנה ברילוב. זוכה פרס על שם ארנון אדר 2007. עיצוב תפאורה להצגות: 'קן הקוקיה' ו'הכל אודות חוה' - תיאטרון באר-שבע. עיצוב תלבושות להצגות: 'הרצל', 'הדיבוק', 'שלוש אחיות' - אנסמבל עיתים/ תיאטרון הקאמרי, 'בעל למופת', 'נתן החכם', 'מאה' - תיאטרון הקאמרי, 'גן הדובדבנים', 'אהובת הדרקון' - תיאטרון החאן, 'דוכסית של אמלפי' - תיאטרון חיפה, 'סיבת המוות', 'טניה עולה חדשה' - תיאטרון בית לסין ועוד.... עיצוב תפאורה ותלבושות להצגות: 'חורף מתחת לשולחן', 'הפארסות של צ'כוב', 'העשירייה הקאמרית', 'דולי סיטי' - תיאטרון הקאמרי, 'כולם רוצים לחיות', 'הלוויה חורפית' - ביה"ס ניסן נתיב ועוד...

עדי שימרני - מעצבת התאורה

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב והאקדמיה Mountview בלונדון (התמחות בעיצוב תאורה). עיצבה תאורה להצגות, הופעות מחול ומופעי מוזיקה בארץ ובחו"ל. בין עבודותיה - בתיאטרון באר שבע: 'משיח', 'הרוזן ממונטה כריסטו', 'פיאף', 'המשרד', 'קן הקוקייה', 'שחק אותה, סם'. בתיאטרון הצפון: 'עופרה, דרמה מוזיקלית'. בתיאטרון חיפה: 'הדודה של מנש'. בתיאטרון הספריה: 'תום סויר', 'אריודרצ'י, רומא', 'עד התביעה', 'ג'ייקל והייד'. במדיטק: 'עץ הדומים תפוס', 'סוד הגן הנעלם'.

עמית זמיר - תנועה

בוגר בית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. כוריאוגרף, יוצר ומורה לתנועה ותיאטרון פיזי. עבודותיו הוצגו בפסטיבלים רבים בארץ ובחו"ל, כגון פסטיבל ישראל, גוונים במחול, מחול אחר, מאסטר קלאס במילאנו, איטליה ועוד.

סבטלנה ברנר - מעצבת התפאורה

בוגרת ביה"ס גרקוב, רוסיה, ואוניברסיטת ת"א. בין עבודותיה בעיצוב תפאורה: 'גן הדובדבנים', 'הנסיכה האמריקאית', 'אהובת הדרקון', 'אותלו', 'מצליחים', 'נישואים', 'קייץ', 'אוסר', 'חיל פרשים אנו', 'צל חולף', ו'הנון של ראש העיר' בתיאטרון החאן; 'הלילה ה-12' בתיאטרון גשר; 'מחיר הכבוד' ו'הבחורים מדלת ממול' בתיאטרון חיפה; 'אמיל והבלשים', 'נסיך-צפרדע' ו'ספר הג'ונגל' במדיטק; ובעיצוב תלבושות: 'פירורים', 'ארטון' ו'טנגו' בהבימה; 'שונאים-סיפור אהבה' בתיאטרון גשר; 'שלוש מסיבות', 'אירמה לה דוס', 'המקום ממנו באתי' ו'אמא מלכה' בתיאטרון חיפה; ו'הברווזון המכוער' בתיאטרון אורנה פורת. זוכת פרס הבמה לילדים ונוער לשנים 2008-2009.

שי בן-יעקב - מוסיקה מקורית ועריכה מוסיקלית

מוזיקאי-פסנתרן, אקורדיוניסט, מלחין, מנצח מקהלות ומורה למוסיקה בעל תואר ראשון בחינוך מוסיקלי, בניצוח מקהלות וקומפוזיציה (תלמידם של סטנלי ספרבר ומנחם ויזנברג). כתב מוסיקה וניגן בהצגות רבות ביניהן - 'אנטיגונה', 'ארתור אוי - תיאטרון חיפה', 'גוז'פין' - תיאטרונטו (פרס ראשון), 'לחיי החיים' (נגינה תחת ניהולה המוסיקלי של חנה הכהן) - פסטיבל עכו (ציון לשבח), ופרס המוזיקה). תיאטרון באר שבע - ניהול מוסיקלי ב'קומפני'. תיאטרון היידישפיל - 'יושקע מוזיקאנט'. כמו כן מלמד שירת מקהלה בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, שם כתב מוסיקה להצגות 'צעדים' ו'ללמה לא באת לפני המלחמה' בבימויה של חגית רכבי, עיבד וניהל מוסיקלית את מחזות הזמר 'קומפני' ו'מתגלגלים' מאת סטיבן זונדהיים ואת המחזמר 'סיגל' בבימויו של צדי צרפתי שעלה לאחרונה גם בתיאטרון הבימה.

שירי גולן - הלנה

בוגרת ביה"ס התיכון ע"ש תלמה ילין. וביה"ס הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי" 1992. זוכת מלגות קרן שרת 1992-1990. מלגה מטעם הקונסוליה הבריטית. בפרס השחקנית המבטיחה לשנת 1995. בתיאטרון באר-שבע: "כולם היו בני", "אם הבית", "קיץ ועשן", "אהבה וזיכרון", "מחלת נעורים", "נוכלים ואוהבים", "המלאך הכחול", "הפסנתר של ברטה", "קן הקוקייה", "המון רעש על לא כלום". בתיאטרון הקאמרי: "אוליאנה", "עולמה של אימי", "לכל השדים והרוחות", "יום במוותה של ג'ו", "המלביש", "אחורי הקלעים", "קרוב לבית", "יומן חוף ברייטון", "המלך ליר", "אוי אלוהים". טלוויזיה וקולנוע: "המסע הארוך", "אבודות ומציאות".

יעל איתן - ליזי

בוגרת לימודי משחק בסטודיו למשחק "ניסן נתיב", ו"תיאטרון אלמוג". בתיאטרון צוותא: "כשהאנייה שוקעת", בימיו דניאלה מיכאלי. תיאטרון הנפש: "לקפוץ מעל העננים". הפקות בימתיות: "חושים", "אגדות ימי הבריאה" (הצגות חינוכית לבתי ספר תיכוניים). בטלוויזיה: "גירושים נפלאים", "מבצע קיפוד", "האי", "אולי הפעם", "החברים של נאור" ו"חטופים".

אניסלה פסטרוק - איטה

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה בית צבי. בתיאטרון באר שבע: "קיץ ועשן", "מחלת נעורים", "המתחזה", "ביבר הזכוכית", "מים גנובים", "ילדים חורגים לאלוהים", "אפריל הקסום", "השחף", "הבייתה הבייתה", "הרוחן ממונטה כריסטו", "קומפני". בתיאטרון הקאמרי: "הכבש ה-16", "תפילה" "אנטיגונה", "מעופפי רישפון". בתיאטרון הבימה: "אמדאוס", "מרוס". בתיאטרון הרצליה: "גברת קליין", "איזון עדין", "ירח אלבמה". בתיאטרון בית ליסין: "זהות". גרין (סנדי). הופיעה עם יוני רכטר ועלי מוהר ב"אהובתי היחידה". בטלוויזיה: "סיטון", "מיי פירסט סוני", "האמת העירומה", "גירושים נפלאים", "כל שבת שנייה". בקולנוע: "מלח הארץ", "סוף שבוע בתל אביב", "הכל מתחיל בים".

מיכל ברנד - זושיה

ילידת ב"ש שרתה בלהקת המפ"חש. בוגרת ביה"ס הגבוה לאומנויות הבמה, בית-צבי. בתיאטרון - תיאטרון הספרייה: "בורגנים", "בעל אידיאלי", "שדים ורוחות", "הנס של אנטוניו הקדוש", "מיזנטרופ". במחזות הזמר - "סוויט צ'ריטי", "האסופית", "משחקי פיג'מה", "שיער", "משתגעים מאהבה". תיאטרון אורנה פורת: "שמוליק של זוהרה", "שבעה במכה אחת", "רכבת ההצלה", "נשיקה בכיס", "מחסן השטוים", "פצפונת ואנטון". תיאטרון הבימה: "נאסר א-דין", "בוסתן ספרדי". תיאטרון הקאמרי: "הנפש הטובה מסצ'ואן", "ינטל", "כנר על הגג". תיאטרון באר שבע: "קומפני". בתיאטרון המסחרי: "צלילי המוסיקה", "נרניה". זוכת פרס השחקנית בהצגה "חלם" בפסטיבל הצגות הילדים הבינלאומי בחיפה 2007.

מיכל ויינברג - פאני

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה בית צבי, 1997. בין תפקידיה בתיאטרון: תיאטרון הספרייה: "שדים ורוחות", "המיזנטרופ", "בורגנים", "נפש יהודי". בצוותא: "מנגינות מזרות", תיאטרון תמונע: "ג'ודי יקרתי", "אייכה?". תיאטרון המדיטק: "אורה הכפולה". תיאטרון גשר: "דון דואן", "אוכלים", "ים", "השטן במוסקבה", "חלום ליל קיץ", "העבד", "אופרה בגרוש", "שושה", "נישואי פיגארו", "כפר", "אדם בן כלב", "מומיק", "הברון מינכהאוזן", "וריאציות לתיאטרון ולתזמורת", "גן הדובדבנים", "הבן הבכור", "לילות לבנים", "רומן בעבודה", "הלילה ה-12", "הרי את לעצמך". תיאטרון באר-שבע: "פיאף", "הרוחן ממונטה כריסטו", "החולה המדומה", "קומפני". זוכת פרס התיאטרון לשחקנית המבטיחה שנת 2001.

יובל ברבי - שאלתיאל, דייר, מרק 2, יוארג'ו

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה בית צבי ולימודי קולנוע וטלוויזיה בקמרה אובסקורה. בתיאטרון הבימה: "הבחורים בדלת ממול", "החייל האמיץ שוויק", "סירנו דה ברז'ק", "ביקור הגברת הזקנה". תיאטרון חיפה: "שבת ראשון שני", "אנדורה", "יאיר", "להיות או לא להיות" ועוד. תיאטרון בית ליסין: "טוב". תיאטרון באר-שבע: "הרוחן ממונטה כריסטו", "קן הקוקייה". תיאטרון רמת גן: "הלילה ה-12". תיאטרון הספרייה: "מלקולם הקטן ומלחמתו בסריסים", "גוף להשכיר". פסטיבל ישראל: "צור וירושלים". פסטיבל עכו: "המוחג", "פיירלופ" ועוד. פסטיבל תיאטרון קצר: "סדר מוכרח להיות", "לילה בתל אביב". תיאטרון הסימטה: "בעזרת אשם". קולנוע וטלוויזיה: "טירונוט", "בורגנים", "אישה מרציפן", "ללקק ת'תות", PUMUKLE סדרה בטלוויזיה הגרמנית, "אפטר", "סימה ועקנין מכשפה", "אין לה אלוהים", "האי", "עכשיו או לעולם לא". השתתף בעשרות פרסומות בארץ ובח"ל. הקים וניהל את הסטודיו ביה"ס לאמנות המשחק בתל אביב.

דני איסורליש - אוריאל, דוור, רב, מרק 1

בוגר הסטודיו למשחק, ניסן נתיב 2008. בתיאטרון הרפטוארי - בית ליסין: "תקלה קלה" בתפקיד רוני ווטקינס, "הפי אנד" בתפקיד דיטר, "בחורים טובים" בתפקיד רב"ט דאוסון, פרינג'": "חלום ליל קיץ", ליסנדר וקרש - תיאטרון תמונע. "שכנים" עיבוד לסיפור קצר מאת צ'כוב בתפקיד ולאסיץ'. טלוויזיה: "החיים זה לא הכל", "סרוגים", "פולישוק" בתפקידי אורח. קולנוע: "עוד אני הולך", "כל הזמן שבעולם". מלגות: פרס "קרן שרת" על מצוינות במשחק 2006, מלגת הצטיינות מטעם ניסן נתיב ע"ש שמואל קנדל 2006.

סיגלית פוקס - גיטה

בוגרת המגמה לתיאטרון "סמינר הקיבוצים" וה-H.B STUDIO NY. בתיאטרון הקאמרי: "אשכבה" בתיאטרון הבימה: "הזוג המוזר", "קבוצת הצעירים בתיאטרון חיפה: "מחיר הכבוד". בפרינג': "לפעמים עוברים פה פילים", "עכשיו לנרות", שחקנית יוצרת בקבוצת תיאטרון רחוב ארמא בארץ ובחו"ל ועוד. בקולנוע: "מוכרחים להיות שמח", "האסונות של נינה", "אילי ובן" בטלוויזיה: "ילדי ראש הממשלה", "בובות", "שאלו", "ספי", "לא הבטחתי לך" ועוד. זכתה בפרס אופיר ופרס וולג'ין על תפקידה ב"מוכרחים להיות שמח" ופרס השחקנית הטובה בפסטיבל עכו על "לפעמים עוברים פה פילים".

רותם קשת - כרמלה

בוגרת גודמן, בית הספר למשחק בנגב 2010. תיאטרון הקופסא: "המופע של שייע מיידלע", "הצגת יחיד. תיאטרון הפרינג' שבע: "התמכרות". דרומי הפקות: "זהירות בובות הדרכים", "הצגת ילדים". זוכת מלגה בתחרות "קול קורא מונולוג" לבוגרי בתי ספר למשחק שנת 2010. שחקנית הלהקה הצעירה של תיאטרון באר-שבע.

אביהוד תדור - גדי

בוגר תיכון תלמה ילין ובית הספר הגבוה לאומנויות הבמה, בית צבי 2007. בתיאטרון בית צבי: "אביב מתעורר", "איפה אמא שלי", "מלאכים באמריקה", "מזימה ואהבה", "קוויאר ועדשים", "בית חפשי", "השגחה עליונה", "אקווס", "ערב שירי קול פורטר", "ערב שירי ג'ורג' גרשווין", "ערב שירי רחל" על ספה אדומה". בתיאטרון הספרייה: "רקמת נוצות הטווס". בתיאטרון רמת גן: "יוסף וכותנת הפסים המשגעת", "מיקה שלי", "שיער". בתיאטרון הקאמרי: "אוי אלוהים", "משפחה חמה", "זוהר", "ינטל", "אלמה". זוכה מלגות: קרן שרת, זוהרה שקוב, ושרגא פרידמן. מדבב בטלוויזיה: "פוקימון", "דיגימון", "סופר פיג" ועוד..

Based on the book by:
Lizzi Doron
Play by:
Eynat Baranovsky
Directed by:
Hagit Rehavi Nikolayevsky
Set designed by:
Svetlana Breger
Costumes designed by:
Judit Aharon
Lighting designed by:
Adi Shimrony
Musical editor and original music by:
Shai Ben Jacob
Choreography by:
Amit Zamir
Periodical Music Consult:
Eran Litvin

The Cast:
Shiri Golan-Rotenberg - Helena
Yael Eitan - Lizi
Avital Pasternak - Ita
Michal Brand - Zoshia
Sigalit Fuchs - Gita
Michal Weinberg - Funny
Danny Isserles - Uriel, postman, Mark 1, rabbi
Yuval Karmi - Shealtiel, the tenant, Mark 2, Viyarjo
Avihud Tidhar - Gadi
Rotem Keshet - Carmela

The theatre is supported by
the Ministry of Culture and Sport
and Beer-Sheva Municipality
41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel
Tel: 972-8-6266444 www.b7t.co.il

האנשים שלנו מאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית
יו"ר: אשר גרינבאום
פיני בדש
אהרון ידלין
פרופ' ג'ורג' מרקוביץ
דוד יוסוב
ריימונד אברג'יל
דר' מאיר אנגלרט
קרן אוזן
עפרה חן
עליזה מנור
אריה קליינמן
יוסי רייך
משה גולדפרב
מאיר סהר
עופר ליפשיץ
פרופ' ראובן איליה
יצחק שתיל

ממונה בטיחות
יעקב הכהן

ייעוץ משפטי
קדם, גנס ושות'

מבקר חיצוני
שכטר, מאס, קריספל ושות' ר"ח

מבקר פנימי
אלברט פרץ, ר"ח

רופא התיאטרון
ד"ר מיקי (מייקל) גידון

נציגות מכירה
רויטל דידי
מזל אבר
ויקי בן עמי
רויטל ביטון
מריה שטיין
מורן וענונו
מעין ששון

קופאיות
שרונה נז
מרים בן גיני
יוהנה לופו
אנה ציסין
סיון סרוסי

מנהלת שיווק ומכירות
רויטל חיון

מנהלת מח' טלמרקטינג וקופה
אילנית וקנין-בקר

מנהלת מכירות אזור דרום
אושרה דגן

מנהלת מכירות חוץ
רונית קריספין

מנהלת פרויקטים שיווקיים
ורד דהן

מנהלת המחלקה החינוכית
הילה פז

רכזי המחלקה החינוכית
ירדן סולמי, מאיה פרג'י

חשבות
ננרת סברי, ר"ח

הנהלת חשבונות
שרה כהן

חשבות שכר והנה"ח
אילנית דחליקה

מזכירת התיאטרון
נעמי אלתר

מזכירת המח' האמנותית
מאיה פרג'י

דוברות ויחסי ציבור
איילת בראל

פרסום, הפקה וגיוס משאבים
טל חדד

אחזקה
רחל צנצאשוילי

מלבישות
לריטה מיגירוב
יהודית אלקיים

פאנית
רעיסה פודלובה

מחסן תלבושות ואבזרים
אהובה ארז

צוות טכני
אריה לוצאטו
רוני בקר

חונן אברהם
אלעד רחמים

מנהלי במה
אלי יוספי
משה הראל

יורם אלי
מוטי ברהום

מנהל טכני
אבי קובני

מח' סאונד ומולטימדיה
ניר רובין

יעקב אבודרהם
אייל פיש

מנהל מח' סאונד ומולטימדיה
אופיר ספיר

תאורה
שמעון זרחי
אבי זוהר
אלירן צדיק

מנהל ומעצב תאורה
שמואל מור

מנהלי הצגה
שלמה לסרי
איציק קריספין

מנהל ייצור
יואב מהר בני

ועדה אמנותית
ניר ארז
איה קפלן
רפי ניב
שמוליק יפרח

מנהל אמנותי
רפי ניב

מנהל אדמיניסטרטיבי
אורן אהרוני

מנכ"ל
שמוליק יפרח

נותני חסויות ותורמים:
מכתשים-אגן בע"מ
כימיקלים לישראל בע"מ
מגנזיום ים המלח בע"מ
מפעלי ים המלח בע"מ
מפעלי תובלה בע"מ
קבוצת פורום
קבוצת אלי להב
רותם אמפרט בע"מ
תרכובות ברום בע"מ
קרן סובל
קרן ברכה
קרן לוי לאוסון
צ'קפוינט

WHY DIDN'T YOU COME BEFORE THE WAR

Based on the book by: **Lizzi Doron**
Play by: **Eynat Baranovsky**
Directed by: **Hagit Rehavi Nikolayevsky**

**BE'ER-SHEVA
THEATRE**

